

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Krajský súd v Bratislave (Slovakien) den 24 maj 2017 –
PPC Power a.s. mot Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad pre vybrané daňové
subjekty**

(Mål C-302/17)

(2017/C 269/07)

Rättegångsspråk: slovakiska

Hänskjutande domstol

Krajský súd v Bratislave

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: PPC Power a.s.

Motparter: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty

Tolkningsfrågor

Ska syftena med och principerna i direktiv 2003/87/EG⁽¹⁾ om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av direktiv 96/61/EG⁽²⁾ (nedan kallat direktivet), det vill säga (i) syftet att minska utsläppen tack vare de tekniska framstegen (artikel 1 samt skälen 2 och 20), (ii) syftet att bevara ekonomisk utveckling och den inre marknadens integritet samt undvika snedvridning av konkurrensen (skälen 5 och 7), (iii) syftet att säkerställa finansiellt och ekonomiskt fördelaktiga villkor för att minska utsläppen (artikel 1), rättssäkerhetsprincipen i förhållande till verksamhetsutövare i den mening som avses i artikel 3 f, med hänsyn tagen till att verksamhetsutövare enligt artikel 9 har rätt att förvänta sig att den nationella fördelningsplanen förblir oförändrad åtminstone från och med 18 månader innan den aktuella perioden börjar (det vill säga från den 30 juni 2006 med avseende på perioden 2008–2012), (iv) kravet angående gratis fördelning av utsläppsrätter (artikel 10) och (v) rätten för de personer som avses i artikel 13.3 andra punkten att få utfärdat utsläppsrätter som ersätter utsläppsrätter som har innehaft av dessa personer men som medlemsstaterna inte har annullerat i enlighet med artikel 13.3 första stycket, tolkas så, att de utgör hinder för nationella bestämmelser i en medlemsstat enligt vilka verksamhetsutövare i den mening som avses i artikel 3 f i direktivet, vilka är skattskyldiga inom denna medlemsstats territorium, ska betala en särskild avgift (i) vars rättsliga grund består i att avgiften läggs på förvaltningen av utsläppsrätter (i händelse av utebliven användning och försäljning) utan att det tas hänsyn till om verksamhetsutövaren på grund av detta erhåller en fördel, (ii) om dessa utsläppsrätter har fördelats till dessa verksamhetsutövare på grundval av den nationella fördelningsplan som medlemsstaten har ingett till Europeiska kommissionen för perioden 2008–2012 i enlighet med artikel 9 i direktivet (det vill säga att denna plan har anmälts till Europeiska kommissionen och medlemsstaterna i enlighet med artikel 9.1 i direktivet och inte har avslagits av Europeiska kommissionen med stöd av artikel 9.3 i direktivet), i vilken plan det i enlighet med artikel 10 i direktivet fastställs att alla utsläppsrätter för den femårsperiod som börjar den 1 januari 2008 ska fördelas gratis, (iv) där satsen för denna avgift motsvarar 80 procent av beskattningsunderlaget för avgiften på utsläppsrätter, vilket fastställs av summan av de resultat som uppkommer genom att de överlåtna (sålda) utsläppsrätterna under varje kalendermånad multipliceras med utsläppsrätternas genomsnittliga marknadspris under kalendermånaden före den månad då överlåtelserna har skett och det resultat som uppkommer genom att de oanvända utsläppsrätterna multipliceras med utsläppsrätternas genomsnittliga marknadspris under det aktuella kalenderåret, och (v) där de genomsnittliga marknadspriserna beräknas utifrån det enkla aritmetiska medelvärdet för priserna för dagens sista börstransaktion (det vill säga att avgiften inte beror på utsläppsrätternas faktiska försäljningspris)?

⁽¹⁾ EUT L 275, 2003, s. 32.

⁽²⁾ EUT L 257, 1996, s. 26.